

Вера Борисова

Братя

Червеният спортен автомобил се движеше толкова бързо, че на шофьорът сякаш едва му оставаше време за завоите. В купето звучеше силна музика, а на съседната седалка се въргаляха празна кутия от бира, опаковка от шоколадче и пакет скъпи цигари. Докато се чудеше, дали да отнеме газта в завоя или пък да влезе в него както си знаеше, за да провери колко ниско до асфалта може да бъде Ламборгинито, Крис си барабанеше с пръсти по волана. И после изведнъж мислите за майка му нахлуха на дневен ред в съзнанието му. Той спря да се усмихва на песента.

Дъртата, свидлива кокошка пак щеше да му мели на главата и да се прави на разочарована. Ама, какво очакваше тя от него? Беше млад, привлекателен (макар, че той предпочиташе определението неустоим), парите никога не бяха представлявали проблем за него. Съответно момичетата се тълпяха на ята, за да им обърне внимание. Е, как тогава от него се очакваше да си седи тихо и мирно и да учи съвестно?

Бяха го изключили от второ училище и сега Крис си представяше бурния ентузиазъм, с който щяха да го приемат въщи. Знаеше, че майка му просто ще се нуждае от разиграване на поредната сцена. Но драматичната ѝ буря щеше бързо да утихне, щом той тихо сведеше синия си поглед, премрежен от едва доловими сълзи на разкаяние. Разбира се, сълзите щяха да са плод на артистичния му талант, а не на някаква налудничава идея за вина. Но Катрин никога нямаше да се усъмни в тях, защото нищо не беше в състояние да задуши преливащата любов към сина ѝ.

– А може би не е любов? По-скоро необходимост – обади се нервно Крис и ядосан блъсна копчето за изключване на радиото.

Проклетата властна и безскрупулна Катрин Барет. Три пъти женена и разведена. Богата и чаровна жена, прехвърлила 40-те. Винаги вземаше това, което пожелаеше. Проблемът на Кристъфър беше в това, че тя желаше неговия живот. Искаше да бъде майка до края на дните му и да използва неограничената си власт, за да го контролира. Той съзнаваше, че майка му прави всичко това от любов, но тази любов беше жалка, защото бе отчаяна и натрапена. Всяка майка рано или късно трябва да пусне сина си на свобода, да се отдръпне от него със задушавашата си нежност и закрила. Явно неговата бе пропуснала тази съществена подробност.

Високият покрив на имението се показва свенливо иззад зеления хълм и челото на Крис се сбърчи от лошото настроение. Никак не обичаше да идва на това място. Чувстваше се сякаш невидими вериги го дърпат назад в капана. Червеното Ламборгини неусетно намали

скоростта и бавно се вшмугна през масивния портал по алеята до входа на огромната, слънчева къща. Крис неохотно изгаси двигателя и мигновено беше погълнат от тишината и спокойствието в имението. Вместо да го успокои обаче птичата песен, носеща се из знойната зеленина наоколо, само го вбесяваше още повече с натрапеното си съвършенство.

Той най-после излезе от автомобила и смъкна тъмните очила от рурсата си коса обратно на лицето. В едната си ръка вече беше грабнал сака си и тръгна към вратата, на която го чакаше икономката.

– Добре дошли отново у дома, г-н Барет! – поздрави го повече от задължение, отколкото от любезност тя.

Кристъфър винаги беше ненавиждал тази леко дебела, червеночоса и ниска жена, чийто цвят на кожата напомняше за ванилов сладолед. Просто с цялото си излъчване тя сякаш се стремеше да го уязви и накара да се чувства виновен за нещо, което самият той не разбираше. Крис отдаваше това на добре познатата му злоба на бедните към богоизбраните богати. И се научи да избягва тази жена.

Така че той само кимна леко в отговор на думите ѝ и бързо изкачи няколкото стъпала към вратата на къщата. За негово учудване обаче, дори когато влезе вътре и се запъти към стаята си на втория етаж, икономката продължи да го следва. Имаше нещо зловещо в това, че макар тя буквално да ситнеше зад огромните му крачки, Крис не можеше да се измъкне и на сантиметър пред нея. Изнервен до крайност, той се обърна рязко назад и със скръстени пред гърдите си ръце грубо попита:

– Какво има, г-жо Симпсън? Имате ли да ми казвате още нещо?

Дебелата жена сякаш се стресна за момент и отстъпи назад. Много бързо обаче лицето ѝ отново придоби онова войствено изражение, което се беше превърнало в част от детството на Кристъфър.

– Исках само да знаете, че уведомих г-жа Барет за пристигането ви и тя е наистина много недоволна – обади се икономката, без да преминава границите на вежливия тон.

– Защо не си го кажете направо? Дъртата сврака сигурно е побесняла. Обаче знаете ли какво, г-жо Симпсън, пет пари не давам за това как се чувства Катрин Великата! Има ли още нещо, което ви измъчва и искате да споделите?

– Не – поклати глава икономката, след което Крис се обърна по посока на стаята си.

Беше успял да направи само една крачка, когато развълнуваният глас на дебелата жена го спря отново.

– Всъщност, да. Има още нещо.

Той се обърна въпросително към нея и изчака, докато тя не се обади отново:

– Има един човек в градината до езерцето, който иска да се види с вас.

– Кой е този човек? – попита нетърпеливо Крис – И откъде знае, че ще си дойда тук?

Икономката се обърка за момент, след което отговори:

– Не знам... не се представи...

После тя се извърна рязко и заслиза по стъпалата прекалено бързо. Крис дори си помисли, че дебелите ѝ крака ще се оплетат един в друг и тя ще се сгромоляса долу на земята. Само че подобно нещо не последва и той се прибра в стаята си.

Вътре си беше все така чисто, свежо и светло, както бе свикнал да намира стаята си. Това си беше неговата бърлога – малък рай сред противното съвършенство на всичко останало наоколо. Крис се просегна към бюрото си и нахвърля няколко дрънкулки по пода просто, за да се почувства по-комфортно. После ритна сака си в един тъгъл и се просна изтощен на леглото. Само при мисълта какво го очакваше сякаш нещо разцепваше мозъка му на две. Без да се надига, той започна да рови с ръка в нощното шкафче за някакво хапче, което да успокои болката. Попадна само на сънотворни, с които майка му го тъпчеше като по-малък. Тогава непрекъснато сънуваше кошмари и се събуждаше с крясъци. Само със сънотворните хапчета можеше вечер да затвори очи, без да го преследва някакво смътно усещане за опасност и мъка. Когато отиде да учи далеч от дома, постепенно сънят му започна да става по-спокоен и редовен. Сега, сякаш отново чувстваше кошмарите си да се лутат из стаята на тази голяма къща.

Крис се изправи нервно и застана зад прозореца, който гледаше към градината. Сети се, че някой го чака там и бързо излезе от стаята.

Докато се приближаваше към човека, седнал на дървената масичка до изкуственото езерце, Крис долови в него нещо смътно познато. Сякаш тази сламено-руса, почти безцветна, коса, сини очи и луничава кожа принадлежаха на негов стар приятел. Само че въобще нямаше спомен да познава младото момче с около 5–6 години по-голямо от него, надвесено над сплетените си длани с изражение, което будеше някакво съжаление.

Когато се приближи обаче, непознатият вдигна поглед към него и Крис успя да проследи противоречивите чувства, които се породиха в съзнанието му. Сякаш този човек искаше едновременно да го прегърне

и да го удари. Скоро обаче едното чувство взе надмощие и русокосият млад мъж се надигна усмихнат.

– Радвам се да те видя отново, Крис!

Топлият, дълбок глас сякаш прониза цялото тяло на Кристъфър с някаква трудно осезаема тъга или може би носталгия. Само, че той не можеше да си обясни това по абсолютно никакъв начин.

– Откъде знаете името ми? – отвърна враждебно на поздрава.

Непознатият мъж само го гледаше усмихнат, а в очите му се се четеше някакво съжаление, което просто караше Крис да побеснее. Кой беше този и какво търсеше в имението? Това бе въпросът, който възнамеряваше да зададе, когато русокосият мъж се приближи най-неочаквано към него и го прегърна.

Едва ли една плесница би успяла да изненада повече Кристъфър. Той за миг се обърка и остана неподвижен в обятията на непознатия, но веднага след това в него се надигна вълна на ярост и той изблъска русия мъж надалеч от себе си.

– Какво ти става, бе приятел?! – извика той – Ума ли си загуби? Попитах те кой си и откъде знаеш името ми.

Непознатият се отдръпна към пейката и чак тогава Крис забеляза колко странно влачеше левия си крак, сякаш беше счупен или нещо такова.

– Извинявай за начина, по който реагирах... – обади се русокосият мъж – Името ми е Филип и те познавам, защото ти си... ти си ми брат.

Крис не отвърна нищо, но впери толкова пренебрежителен поглед към събеседника си, че на него веднага му стана ясно как бе прието признанието му. Ето защо той веднага продължи:

– Виж, Крис, не знам как да ти го кажа, затова ще карам направо. Аз съм ти брат, по-голям с пет години от теб. Причината да не ме познаваш, или по-точно, въобще да не ме помниш, е нашата мила и любяща майка Катрин. Според мен, най-добре ще е да я наричам твоя майка, защото едва ли тя някога е изпитвала някакво майчинско чувство към сакатото изродче, което само загрозява перфектното й семейство.

Крис съвсем неволно сведе поглед към крака на Филип. В него нямаше нещо естествено. Проследил вниманието на брат си, Филип отново се обади:

– Как ти се струва? В този крак има поне цяла дузина метални пластини, медицински пирони и какво ли още не. Но трябва да ти призная, че далеч не се чувствам като Робокон или Терминатора. Въобще не съм във форма като тях. И знаеш ли кой е причината за това, Крис?

Крис поклати глава, а в изражението му нещо подсказваше, че този разговор вече не му е чак толкова безразличен, както в началото.

– Ти, Кристъфър, ти си причината – усмихна се злобно Филип, след което обаче бързо се опомни и тръсна глава – Извинявай! От време на време ме прихващат дяволите... само като си мисля за това, но иначе... радвам се, че пак се виждаме, братле!

Крис се обърка. Въобще не можеше да разбере за какво му говорят. Не че и Филип беше особено последователен. Най-после обаче по-малкият реши да вземе нещата под свой контрол и седна до непознатия.

– Та, значи, ти си Филип Барет?

– Не, Филип Фарел – поправи го той – Имаме различни бащи. Моят е вторият съпруг на Катрин.

– Добре. Ти си Филип Фарел и си ми брат. Аз съм ти натрошил крака, а пък майка ми те мрази. Искаш ли сега да ти кажа колко шантаво ми звучи всичко това?

– Но то си е шантаво! – настоя Филип – Знам, че в момента ти изглеждам като един перко, но ще се наложи да ме излушаш и тогава нещата ще си дойдат на мястото.

– Слушам те тогава – отвърна усмихнат Крис, мислейки си, че този наистина не е с всичкия си, но все пак не би се отказал от една забавна история.

Филип се облегна назад и започна:

– Роден си на 6 юни, пет години след мен. Като малък се мъкнеше навсякъде по петите ми, а понякога това направо ме подлудяваше. Но през повечето време ми харесваше. Тогава още живеехме тук. Катрин те обожаваше. Конрад Барет – третият ѝ съпруг, беше голямата ѝ любов и когато той почина, ти беше единственият спомен, който ѝ остана след него. Колкото до мен... аз бях вечно на грижите на обслужващия персонал. Тя не ме искаше особено, нито пък се стремеше да скрие това по някакъв начин. С времето открих, че колкото по-малко ѝ се вясвам пред очите, толкова по-добре за мен. Е, разбира се, имаше и такива моменти, в които ни събираше и двамата и ни се радваше почти еднакво.

Един ден, докато си играехме в паркчето до алеята пред входа за къщата, се случи това. Оправяха фасадата на сградата и заради този ремонт Катрин беше наела цяла армия работници. Имаше огромно скеле точно над входа. Тогава ти беше на 1 годинка, а аз на 6. Играехме си на колички. Ти непрекъснато се опитваше да ги счупиш, така че ти бях просто бесен. После за миг те изтървах от поглед. Явно ти е било писнало да си играеш на това, защото когато се обърнах, ти вече беше

изпъзлял на алеята и стоеше под скелето на работниците. Правеше го почти всеки ден, откакто работниците бяха в къщата. Гледаше ги с такъв интерес, че чак беше смешен. Тръгнах да те взема при мен. Не знам защо, но просто някак съм усещал, че не бива да стоиш там. Но докато стигна до теб и забелязах, че всички работници се развикаха силно, а после и онзи ужасен вик на г-жа Симпсън... тогава дори костите ме заболяха от него... Видях, че скелето пада. Ти, разбира се, не можеше да осъзнаеш какво става и дори не се помръдна. Е, може би си направил някакъв опит, но той не е бил нищо особено. И аз някак инстинктивно се спуснах към теб. Покрих те с тялото си, а част от скелето се стовари върху левия ми крак – Филип замълча напрегнат, докато безмилостните спомени преминаха през главата му. После изведнъж се осъзна и продължи – Лекарите казаха, че съм имал голям късмет, защото ако нещо от металната конструкция беше паднало на главата ми, щял съм да си остана на място. Обаче кракът ми вече не ставаше за нищо...

Все едно, Катрин не успя да понесе това бреме и един ден ме извика при нея. Каза ми, че ще ме изпрати при една своя братовчедка за лятото. Още тогава разбрах, че не става въпрос само за лятото. Тя не можеше да живее с мисълта, че детето, което никога не бе искала, спаси любимото ѝ момченце. Не можеше да ме гледа да влача остатъците от крака си, защото това я караше да изпитва вина, а и не искаше да загрозявам перфектното ѝ семейство пред медиите. Аз винаги съм бил пречка за нея. Така че тя ме преодоля...

Филип преглътна следващите думи и замълча. За Крис разказът на този непознат звучеше наистина правдоподобен, но той все още не можеше дори да си помисли да му вярва. Дали Филип усети това по някакъв начин, или просто така се сети, но той изведнъж извади от джоба си една червена количка.

– Ето това е единствената кола, на която никога не посягаше. Сигурно е имала някакво значение за теб, защото много си я пазеше, дори спеше с нея. Даде ми я в деня, в който заминах... Видях, че си си купил подобна само че в реални размери...

Кристъфър пое количката от ръцете на Филип, без да откъсва поглед от нея през цялото време. Спомняше си, че много често беше виждал тази играчка на свои снимки, дори майка му говореше, че е бил неразделен с нея. Прерови всички килери, но така и не успя да я открие. Чак след думите на Филип осъзна, че автомобилът, който караше сега, беше същия като тази количка. След около едноминутно мълчаливо вглеждане и разучаване на играчката Крис най-после върна погледа си

на Филип.

– Значи съм я дал на теб? – сякаш започваше да вярва на всичко, което току-що бе научил – Явно си означавал много за мен?

– Нямам представа – сви рамене Филип с тази тъжна усмивка, която беше така характерна за него, че сякаш по някакъв необясним начин разкрояваше лицето му. – Знам само, че аз много те обичах, че когато се научих да чета, ти беше първият, на когото прочетох приказка. Знам, че по цял ден бяхме заедно. Знам, че след като Катрин ни раздели, толкова много ми липсваше, макар донякъде и да те мразех заради крака си. И... знаеш ли, Крис, мислех си наскоро, че ако имаше начин всичко това да се върне някак си... ако пак бяхме двамата на алеята пред къщата и скелето падаше... пак щях да направя това, което направих...

Крис усети, че нещо го задушаваше. Някаква необяснимо силна и парещата болка. Тя беше нещо като спомен, нещо като вина, нещо като знаещия и осъждащ поглед на икономката. За миг той усети бремето на един опропастен живот и това му причини такава болка, че той не успя да я понесе.

– Лъжеш! – изправи се изведнъж почти вбесен Крис – Това не е истина! Кой си ти, че просто така да идваш тук и да ми казваш, че съм виновен за неща, които дори не помня? Кой си ти, някакъв призрак от миналото ми? Майка ми не е чудовище! Аз не съм чудовище! Това не вярно!

Филип се изненада от неочакваната реакция и за момент остана безмълвен. Не знаеше какво да му отвърне. Още повече, че той трябваше да е ядосаният в този случай, той беше раненият и отхвърленият. Още преди да успее да се опомни след внезапния си яростен изблик, Крис отново извика:

– Какво искаш сега? Защо си дошъл?

Филип изведнъж се изправи нервно и закричи около пейката. Той самият нямаше отговор на въпроса на брат си. Просто защото не посмя да си го зададе преди това. Знаеше, че ако се запита защо въобще го прави, ще се разколебае и всичко ще продължи по същия начин.

– Защото трябваше да знаеш – обади се изведнъж той толкова неочаквано, че Крис се стресна. – Дойдох, защото някой трябваше да ти каже най-после. Бих могъл да ти отговоря, че го направих, защото ми липсваше и си исках братя обратно. Но истината е, че не е само това. Има я и злобата вътре в мен, която сякаш живее съвсем независима. Исках и ти да страдаш, поне малко, колкото мен... Исках... сигурно съм искал нещо като възмездие, но аз съм глупак. Точно така! Аз съм

глупак, защото би трябвало да мразя Катрин, а не теб. Ти не си виновен за нищо...

– За нищо, освен за това, че съм имал всичко, което се е полагало и на теб? – прекъсна го Крис със студен, но толкова ясен и мъдър поглед, вперен в него.

„Невероятно! – помисли си Филип – Винаги съм го мислел за малко, разглезено момченце, но той съвсем не е толкова глупав“. В този момент Филип дори реши, че въпреки детското си изражение в лицето на Крис има нещо мъдро. В кристалния му поглед заедно с яростта, болката и чувството за вина беше стаена и много мъдрост. „Но за каква мъдрост въобще може да става въпрос тук?!“ – ядоса се на себе си Филип и най-после излезе от размишленията си, за да отговори:

– Аз имах нужда от майка, Крис! Не можеш да си представиш какво е да лежиш толкова много време на операционната маса, всичко около теб да е в кръв, а ти да се молиш на Господ. Да, Крис, тогава се молих, защото си мислех, че умирам... Как въобще може да разбере едно шестгодишно момче, че не умира, когато хората около него се суетят толкова объркани, а всичко е в кръв... А после... Катрин дойде в болницата само веднъж. Знаеш ли какво направи, когато я помолих да ме прегърне, защото бях не просто уплашен, а ужасен?

Крис мълчеше, защото отлично разбираше, че Филип не искаше отговор. Искеше съпричастност. Но дали знаеше, че дори и да я получи, това няма да му е достатъчно?

– В този момент Катрин се разплака и избяга от стаята... Просто така... избяга... когато много добре знаеше, че се нуждая от майка си.

Филип не плачеше, дори очите му не бяха замъглени. Той отдавна беше преживял всичко това. Сълзите от липсата на любов отдавна бяха пролетели. Всички топли чувства, които някога беше изпитвал към майка си, бяха избягали точно така, както тя бе избягала онзи ден от болницата. Сега Катрин заслужаваше точно това, което Филип изпитваше към нея. Една безразлична студенина.

Но чувствата му към Крис бяха друго нещо. Филип усещаше гнева, насочен срещу братчето му и това го радваше. Да, радваше го, защото силният му гняв беше плод на силни чувства, които днес бяха гняв, а утре може би любов. Те означаваха, че не е станал също толкова студен към Крис, както към майка си. Означаваха, че може би, някак, без значение как, те биха могли да станат пак същите братя като онези преди толкова години на алеята, играещи си с колички.

– Е, имам новина за теб, Филип! – сепна го гласът на Крис. –

Майките не се подхвърлят така от ръка на ръка. Не мога да кажа: ето, вземи, ти имаш по-голяма нужда от майка; преотстъпвам ти я. Не става така.

– Знам – тихо отвърна Филип, а после бързо повтори, сякаш казана само веднъж думата не значеше достатъчно. – Знам. Знам това.

Двамата замълчаха. После Филип отново наруши тишината:

– Крис, мислиш ли, че дойдох, защото отчаяно съм искал да ти простя? Но как може да простиш на някого, който дори не знае, че е виновен за нещо? Може би затова ти казах?

И Филип впери поглед, изпълнен с въпроси, в Крис. Само че Крис нямаше отговори, не и на тези въпроси. Ето защо той измести очи от тези на брат си, търсейки нещо, някаква тема, която да ги занимае с друго. И тогава той се сети. Най-после си обясни защо през цялото това време тази жена го ненавиждаше.

– Значи заради това, което се е случило с теб, г-жа Симпсън ме мрази толкова?

Резкият и висок глас на Крис сякаш стресна Филип твърде много, но после той бързо се усмихна:

– Не, г-жа Симпсън не те мрази. Тя е една простичка и обикновена жена и като такава е свикнала да дели хората на добри и лоши. За нея аз съм добрият и може би затова само тя продължи да идва при мен, след като Катрин ми показа вратата. Но съм убеден, че г-жа Симпсън не те мрази, тя едва ли мрази някого въобще.

Отново настъпи онази напрегната тишина, която им действаше толкова потискащо. Само че този път никой не се решаваше да заговори.

– Но вече не е същото, Крис! – след около 2–3 минути най-после Филип взе думата – Вече е друго, аз се промених... Отдавна не те виня за нищо. Знам, че ти казах, че искам и ти да се почувстваш зле, но наистина не те виня... Чудя се, дали не можем да станем братята, които бяхме тогава. И тази мисъл ме прави щастлив... Само че ти вече не си същият... отдавна не си момченцето, което помня...

– А ти никога няма да бъдеш същият любящ брат – прекъсна го Крис замислен – Това, което се е случило, винаги ще стои между нас.

Филип не очакваше подобна реакция от по-малкото си братче. Май той все пак бе твърде мъдър за годините си, макар и разглезен.

– Аз съм готов да забравя – подаде ръката си Филип, а на лицето му грейше искрена усмивка – А ти?

– Аз и без това нищо не си спомням – отвърна тихо Крис.

Но излъга, защото много добре знаеше, че кошмарите, които го

измъчваха толкова време, са точно спомени от „онова“. Само че бяха недоосъзнати, размити спомени за нещо, до което никога нямаше да достигне. Кристъфър стоеше встрани от подадената му ръка и се колебаше. Отлично знаеше, че двамата с Филип никога повече нямаше да бъдат онези братя. Делеше ги твърде много. Въпреки това Крис изпита съжаление към сакатия мъж срещу себе си, който очакваше положителен отговор така отчаяно, сякаш се давеше. Ето защо той се смили над него и поемайки ръката му, се усмихна:

– Но ще дам всичко от себе си, за да потръгнат нещата!

Филип кимна и Крис за миг забеляза (но наистина ли ги видя или просто така му се беше сторило?) сълзи в очите на по-големия си брат. После той си тръгна. В начина, по който се движеше към алеята, личеше страданието от недъгавостта, но имаше и едва прикрито въодушевление. Сякаш още малко и щеше да заподскача от радост. „Каква нелепа идея!“ – укори се наум Крис и се прибра особено мрачен в къщата.

Тази вечер той се заключи в стаята си и дори отказа да говори с разтревожената си майка. Цяла нощ не мигна. Но дори и буден онези смътни усещания за опасност, смърт, болка и вина го преследваха като кошмари наяве. Мислеше си как ли е живял Филип. Сам, изоставен при чужди хора, уплашен и почти сакат. Едва ли това би могло да се нарече детство в действителност. А той, Кристъфър Барет, беше останал в замъка на мечтите им. Кой знае защо обаче за него той се бе превърнал в замък на кошмарите. Крис имаше и парите на семейство Барет, и майка си, и нейната любов, но някакво усещане за това, което се беше случило на алеята, сякаш отне желанието му за живот още преди да порасне. Тръбваше да свикне с кошмарите и с обвинителния поглед на г-жа Симпсън. Вероятно с Филип биха могли да си простят, ако бяха по-близки. Но истината беше, че в градината Крис говореше с непознат. Непознат, чиито съсипан крак винаги щеше да му внушава вина. Непознат, който щеше да го гледа странно, с болка винаги, щом се сетеше за недъга си.

Крис се гордееше с брат си и едновременно с това искаше Филип да не го беше спасявал от онова скеле. Как да живее сега, когато нито можеше да забрави всичко и двамата да се прегърнат, нито да се прави, че не го познава?

А болеше още повече, щом се сетеше, че освен крака си, Филип беше загубил и семейството си заради него. Заради малкия Крис, когото любвеобилната Катрин не е искала да разстройва.

Кристъфър усети, че започва да намразва всички – майка си, Филип, г-жа Симпсън... и най-вече себе си. Мразеше къщата и

проклетите спомени, които живееха в нея като призраци.

Той се изправи сред тъмнината в стаята си и се приближи към прозореца. Тогава се сети за малкото червено автомобилче в джоба си и побърза да го извади. Не знаеше защо тази играчка е имала такова значение за него, докато не я обърна. Отдолу беше изписано: „С много любов за Крис от татко“. Той дори не помнеше баща си. Знаеше, че се е самоубил в офиса си една вечер, но така и не разбра причината. Всички ставаха особено неразговорливи, щом споменеше за това.

Крис се усмихна и тихо, дори някак злокобно на фона на тишината наоколо, прошепна:

– Е, татко, хората винаги са твърдяли, че си приличаме! Вече ми е ясно защо.

На следващата вечер по новините съобщиха за автомобилен инцидент. Червено Ламборгини излита от пътя и пада в пропастта. Шофьорът загива на място. Най-странното за инспекторите било, че по шосето няма следи от спирачки...

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3432>]